

KIRJALIKE TÖÖDE VORMISTAMISE JUHEND

Semiootika osakond

TÜ filosoofia ja semiootika instituut

2022

Sisukord

1. ÜLIÕPILASTE KIRJALIKE TÖÖDE LIIGID	2
1.1. Referaat	2
1.2. Akadeemiline essee	2
1.3. Juhtumianalüüs	2
1.4. Seminaritöö, bakalaureusetöö, magistritöö ja magistriprojekt	2
2. KIRJALIKE TÖÖDE VORMISTAMINE	4
2.1. Üldised vormistusnõuded	4
2.1.1. Seminari-, bakalaureuse- ja magistritöö ning magistriprojekti vormistuse erinõuded	5
2.2. Pealkirjad	5
2.3. Loetelud	5
2.4. Tabelid ja joonised	6
2.5. Tsiteerimine	6
2.6. Refereerimine	7
2.7. Viited	7
2.8. Kasutatud kirjanduse loetelu	8
LISA 1	11
LISA 2	12

1. ÜLIÕPILASTE KIRJALIKE TÖÖDE LIIGID

Peamised kirjalikud tööd semiootika osakonnas on referaadid, akadeemilised esseed, juhtumianalüüsid, seminaritöö ning lõputööd. Kirjanduse kasutamine ja korrektne viitamine allikatele on nende kõigi puhul kohustuslik. Referaadi, akadeemilise essee ja juhtumianalüüsi puhul ei ole vaja tööle tiitellehte lisada, piisab üliõpilase nime, ainekursuse nimetuse ja kuupäeva lisamisest töö päisesse.

1.1. Referaat

Referaat on teatud probleemi või teema kokkuvõtlik ülevaade, mille koostamisel toetutakse eelkõige kirjalikele akadeemilistele allikatele. Referaadi eesmärgiks on süvendada üliõpilase oskusi töötada erialase kirjandusega. Referaadi soovitatav struktuur:

- lühiülevaade refereeritavast teosest ja selle autorist
- lühiülevaade refereeritava teose põhiideestikust
- järeldused või omapoolne arvamus

1.2. Akadeemiline essee

Akadeemiline essee on valitud teoreetilise probleemi käsitus, mille eesmärgiks on arendada üliõpilase analüüsi- ja argumenteerimisoskust. Akadeemilise essee soovitatav struktuur:

- probleemi kirjeldus ja uurimisküsimuse püstitamine
- teoreetiliste lähtekohtade tutvustamine ja põhjendamine
- probleemi analüüs
- arutelu ja järeldused

1.3. Juhtumianalüüs

Juhtumianalüüs on valitud nähtuse või probleemi teatud teoreetilisest vaatepunktist lähtuv analüütiline käsitus. Juhtumianalüüsi eesmärgiks on süvendada oskust rakendada erialaseid teadmisi valitud nähtuse mõtestamisel ja/või seletamisel. Juhtumianalüüsi soovitatav struktuur:

- nähtuse kirjeldus ja probleemipüstitus
- teoreetiliste lähtekohtade tutvustamine ja põhjendamine
- nähtuse analüüs
- arutelu ja järeldused

1.4. Seminaritöö, bakalaureusetöö, magistritöö ja magistriprojekt

Seminaritöö, bakalaureusetöö ja magistritöö on tudengi iseseisvad suuremamahulised uurimistööd.

Seminaritöö põhiteksti (s.t sissejuhatusest kuni kasutatud kirjanduseni) soovituslik maht on 15 standardlehekülge (1800 tähemärki koos tühikutega) ehk 27 000 tähemärki, bakalaureusetööl orienteeruvalt 30 standardlehekülge ehk 54 000 tähemärki tühikutega, magistritööl orienteeruvalt 60-100 standardlehekülge ehk 108 000 kuni 180 000 tähemärki tühikutega ning magistriprojekti teoreetilis-metodoloogilisel osal 15-20 standardlehekülge 27 000-36 000 tähemärki.

Seminaritöö on esimene süstemaatiline uurimistöö, mille tegemise käigus üliõpilane õpib teadusliku ja kitsamalt semiootilise uurimistegevuse põhialuseid ning akadeemilise uurimistöö kirjutamise ja esitamise oskusi – sh teema määramine, uurimisprobleemi sõnastamine, meetodite valik ja rakendamine analüüsis, tulemuste esitamine, akadeemiline koostöö.

Erinevus seminari- ja bakalaureusetöö vahel seisneb käsitletava probleemi ulatuses ja selle uurimiseks tehtava töö mahus (seminaritöös esitatud uurimus võib / võiks hiljem üle kasvada bakalaureusetöö mahus uurimuseks). Töö võib olla kas empiiriline või teoreetiline uurimus; seminaritöö võib olla ka referatiivne ülevaade. Bakalaureuse- ja magistritöö tegemisel tuleb lähtuda semiootika osakonna bakalaureuse- ja magistritöö juhendist. Magistriprojekt on loov-praktiline töö, mis koosneb kahest põhiosast: a) praktiline osa; b) projekti teoreetilis-metodoloogiline põhjendus; selle tegemisel tuleb lähtuda osakonna magistriprojekti juhendist.

Kõigi tööde puhul peab töö kirjutaja määratlema, milles seisneb temapoolne originaalne panus. Näiteks ülevaate puhul võib selleks olla uudne uurimisvaldkonna liigendus, mis lubab paremini mõista uuritavat nähtust. Ülevaade võib teiseneda ka empiiriliseks uurimuseks, kus uuritavaks objektiks on teatud hulk artikleid ja uurimusi (metaanalüüs).

2. KIRJALIKE TÖÖDE VORMISTAMINE

Õppejõul on õigus saata vormitusnõuetele mitte vastav kirjatöö (välja arvatud seminaritöö, bakalaureusetöö, magistritöö ja magistriprojekt) tudengile parandamiseks tagasi ja langetada seejuures kirjatöö lõpphinnet ühe astme võrra.

2.1. Üldised vormistusnõuded

Kõik kirjalikud tööd esitatakse standardformaadis (A4) valgel paberil või vastavas elektroonilises vormistuses.

Seminaritöö esitatakse elektrooniliselt. Bakalaureuse- ja magistritöö ning magistriprojekt esitatakse eelkaitsmisele elektrooniliselt. Lõppkaitsmiseks esitatakse bakalaureuse- ja magistritöö ning magistriprojekt elektrooniliselt ja ühes eksemplaris kõvas köites osakonna raamatukogus säilitamiseks.

Kirjalikud tööd esitatakse arvutitrukkis püstkirjas soovitatavalt Times New Roman või sarnases šriftis 12punktise suurusega ja 1,5intervallise reavahega. Leheküljele jäetakse vasakule 3–4 cm, üles 3–4 cm, alla 2–3 cm ja paremale 2 cm laiune vaba äär. Leheküljel, kus algab peatükk või töö muu iseseisev osa (sisukord, eessõna, sissejuhatus, kokkuvõte jne), jäetakse ülalt vabaks 6–7 cm laiune äär. Esimene lõik pealkirja järel võib alata vasakust servast, järgmised tekstilõigud eraldatakse taandreaaga või eraldatakse lõigud suurema vahega.

Ühe ja sama kirjaliku töö vormistamisel ei soovitata kasutada mitut eri šrifti ega üksteisest tunduvalt erinevaid kirjasuursusi. Tekstis esiletõstetavad sõnad või laused võib vormistada **paksus** või *kald-* kirjas. Eristuskirju tuleb kasutada kogu töös süsteemikindlalt (kui nt üht terminit tõstetakse esile kaldkirjas, siis peab jälgima, et mõni muu termin ei oleks poolpaksus vm) ja nendega ei maksa liialdada.

Nummerdamisel arvestatakse kõiki lehti (alates tiitellehest kuni lisadeni). Arvesse võetakse ka need leheküljed, millel on tabelid ja joonised. Tiitellehte, sisukorra ja sissejuhatuses esimest lehte küll arvestatakse nummerdamisel, kuid leheküljenumbrit tiitellehele ei märgita. Numbrid kirjutatakse lehekülje alla keskele.

Lisadena esitatakse materjalid, mis aitavad teksti mõista, täiendavad seda või kinnitavad teksti järeldusi (nt arvandmed, küsitluse vorm, skeemid, intervjuude täistekstid, pildimaterjal vms). Lisad paigutatakse kasutatud kirjanduse loetelu järele. Kõik lisad tuleb pealkirjastada. Kui töös on mitu lisa, siis nummerdatakse need araabia numbritega. Lehekülje paremasse ülanurka kirjutatakse nt **Lisa 2** (lühendit *nr* ei märgita ja punkti ei panda). Esimese lisa ette võib paigutada lehe pealkirjaga **LISAD** ning esitada sellel lisade pealkirjade loetelu. Iga lisa algab uult leheküljelt. Erinevad lisad tuleb sisukorras näidata ükshaaval koos pealkirja ning algslehekülje numbriga.

Vajadusel võib tööle lisada loetelu **Kasutatud lühendid**. Lühendiloetellu ei kirjutata üldtuntud lühendeid (nt *p* = *punkt*, *vt* = *vaata*, *vrd* = *võrdle* jne).

Kõik märkused on joonealused märkused. Vajadusel vormistatakse joonealuse märkusena ka tõlgitud tsitaatide originaalversioonid, viited isiklikust kirjavahetusest või suulisest vestlusest pärit informatsioonile, samuti täielik bibliograafiline viide kaudviite korral, nt:

Lotman, Juri 1992. *Kultura i vzrõv*. Moskva: Gnozis, 167 — viidatud Veidemann 2000: 1821 kaudu.

2.1.1. Seminari-, bakalaureuse- ja magistritöö ning magistriprojekti vormistuse erinõuded

Tiitelleht (vt Lisa 1) sisaldab instituudi ja osakonna nime, töö pealkirja, autori nime, töö astme, juhendaja nime, töö esitamise koha ja aasta. Töö pealkiri ei tohi olla trükitähtedes.

Bakalaureuse- ja magistritöö ning -projekti juurde kuulub töö lõpus eraldi dokumendina ka lihtlitsents (vt Lisa 2), millega autor annab ülikoolile loa töö reprodutseerimiseks töö säilitamise ja elektroonse avaldamise eesmärgil ning töö elektroonseks avaldamiseks ülikooli veebikeskkonna kaudu.

Sisukord paigutatakse töö algusesse pärast tiitellehte. Sisukorras näidatakse töö osade ja alljaotiste numbrid ning täielikud pealkirjad koos nende alguslehekülgede numbritega.

Sisukord, sissejuhatus, kokkuvõte, kasutatud kirjandus ja teisekeelne resüme, muukeelsel töö eestikeelne koos pealkirja tõlkega (ingl k *summary*; võõrkeelset resümeed ei nõuta seminaritöös) algavad uult lehelt ja taandega, nagu ka peatükid. Nende pealkirjad peavad olema vormistatud esimese astme pealkirjadena, kuid ilma järjekorranumbriga. Nummerdatakse ainult peatükke. Põhijaotised nummerdatakse 1st alates. Iga põhijaotise sees nummerdatakse alljaotised samal viisil, jättes tähise sisse ka põhijaotise numbriga (näiteks 1.1.2.). Numbrite vahel on punkt, tühikut ei ole.

Töö peatükid võivad lõppeda selle peatüki järelduki kokku võtva lõiguga, mis on muust tekstist eraldatud punktidega (***) . Bakalaureusetöö puhul on see isegi soovitatav, stimuleerimaks analüüsi.

Pea- ja alapeatükkide suur hulk töös jätab mulje töö killustatusest, töö vähene liigendatus raskendab töö sisu avamist. Algajat autorit võivad kimbutada mõlemad ohud. Nii pea- kui alapeatükkide proportsioonid ei tohiks omavahel olla väga erinevad.

2.2. Pealkirjad

Pealkirja sõnastus peab olema võimalikult lühike, kuid hõlmama seejuures jaotise sisu. Alljaotiste pealkirjades ei ole vaja korrata põhijaotiste pealkirju.

Pealkirjade järele punkti ei panda, sõnu pealkirjades ei poolitata. Kui pealkirjas on kaks lauset, siis pannakse lausete vahele punkt, rea lõppu aga mitte.

Põhijaotise pealkirja ja sellele järgneva teksti vahele jäetakse kaks vaba rida (1,5 intervallise reavahega), alljaotiste pealkirjade ette kaks ja järele üks vaba rida. Kui pealkirjaga samale leheküljele ei mahu vähemalt kaks rida sellele järgnevat teksti, viiakse pealkiri järgmisele lehele.

2.3. Loetelud

Loetelupunktid tähistatakse tavaliselt araabia numbriga, väiketähtede, mõttekriipsude ja tärnide või muude graafiliste kujunditega.

Loetelus kasutatakse numbridust enamasti siis, kui on oluline loetelu koostisosade järjekord või arv, kui tekstis mõnele neist viidatakse või kui punktid koosnevad mitmest lausest.

Muudel juhtudel on parem jätta tähistavad numbrid või tähed ära ning asendada need muude graafiliste kujunditega (kui loetelu punktid on eelneva teksti otsene järg).

Töö jaotisi ei sobi lõpetada loeteluga, st igasugusele loetelule tuleb anda hinnang või lähem seletus.

2.4. Tabelid ja joonised

Tabelid nummerdatakse, et neile saaks viidata, ja pealkirjastatakse. Kui töös on ainult üks tabel, siis pole numbrit vaja panna.

Tabeli veergude ja ridade nimetused kirjutatakse suure algustähega, alaveergude/-ridade pealkirjad võivad olla väiketähega. Veergude ja ridade nimetused peaksid olema võimalikult täpsed ja lakoonilised.

Tabeli andmed peab siduma töö tekstiga, viidates tabelile kas otse (nt *tabel 2 iseloomustab ...*) või kaude; viimasel juhul märgitakse lause lõppu sulgudesse tabeli number (nt *vt tabel 2*).

Kõiki graafilisi kujutisi (diagrammid, graafikud, skeemid, joonised, fotod jm) nimetatakse **joonisteks**. Igal joonisel on lakooniline allkiri; jooniseid nummerdatakse samuti kui tabelleid.

Märkused tabelite või jooniste juurde sisaldavad täpsustavaid või viitavaid andmeid. Kui tabelis/joonisel on kasutatud mujalt allikast pärit andmeid, tuleb väikses šriftis viide allikale paigutada kohe tabeli/joonise alla. Kui tabel on loodud mõnda muud tabelit modifitseerides või selle alusel, tuleks viidata aluseks olnud tabelile.

2.5. Tsiteerimine

Tsiteerimise põhiolemus on täpsus, st tsitaat peab vastama originaalile nii sõnastuse, ortograafia, kirjavahemärkide kui ka eristuskirjade poolest (allakriipsutused, kald- või poolpaks kiri jne). Originaalis väljendatud mõtet ei tohi tsiteerides moonutada, mis võib kergesti juhtuda, kui tsiteeritavat lauset või selle osa valides ei arvestata selle loogilist seost eelneva või järgneva tekstiga.

Võõrkeeltest tsiteerides peab tõlge olema võimalikult adekvaatne (vajadusel võib lisada joonealuse märkusena vormistatud originaaltsitaadi).

Tsitaat võib moodustada omaette lause või lõigu, kuid võib olla ka osa põhiteksti lausest. Igal juhul tuleb tsitaat sujuvalt ühendada töö põhitekstiga. Juhul kui tsitaati ei vormistata eraldi lõiguna, tuleb see muust tekstist eraldada jutumärkidega. Tsitaadi lõppu lisatakse viide allikale.

Eraldi lõigu moodustavate pikemate tsitaatide puhul (rohkem kui 3 rida) vormistatakse tsitaat taandega väiksemas kirjas (suurusega 10) 1-intervallise reavahega ja ilma jutumärkideta, nt

Tähendusruumide lõikumise küsimuse muudab keerukamaks see, et ringid, mis me paberile joonistasime, kujutavad endast omamoodi visuaalset metafoori, mitte aga objekti täpset mudelit. Mudelite ning teaduslike määratlustega maskeeritud metaforism on eriti salakaval. Ükskõik, millist tähendusruumi on võimalik kujutada kahemõttelisena ja selgete ühemõtteliste piirideta ainult metafoorselt. (Lotman 2001:30)

Seejärel läheb tekst edasi ilma taandreata.

Väljajäetav(ad) sõna(d) ja lause(d) asendatakse nurksulgudes olevate punktidega. Nurksulgi kasutatakse ka juhtudel, kui töö autor tõstab tsitaadist mõne sõna või väljendi esile (allakriipsutus, sõrendus jmt) või täiendab mõtet, nt

Veidemann väidab, et "baltisaksa teksti sissetung [...] kujunevasse eesti teksti [minu allakriipsutus — S.S.] viis kogu kultuurivälja "dünaamilisse olekusse" (Lotman 1990: 293)" (Veidemann 2000: 1819).

2.6. Refereerimine

Refereerimine on teose või artikli sisu kokkuvõtlik esitus, st teise autori mõte antakse edasi oma sõnadega. Refereeringut kasutatakse siis, kui tsitaat oleks liiga ulatuslik ega suudaks mõtet tervikuna kompaktselt edasi anda. Refereeritav sisu tuleb esitada täpselt ja moonutusteta, jättes välja oma töö seisukohalt ebaolulise. Refereerima peab nii, et oleks selge, millised mõtted on võetud refereeritavast allikast ning millised on töö autori omad.

Refereeringut jutumärkidesse ei panda; tekstis tuleb viidata algallikale või autorile, nt

Kaarel Kask arutleb semiootika ajaloo periodiseerimise põhimõtete üle (Kask 1950: 5–25). K. Kase periodiseeringust 27 aastat hiljem esitatud Anton Andeka semioperioodid (Andekas 1997: 45–66) sarnanevad mitmeski mõttes K. Kase perioodidega.

2.7. Viited

Viide on osutus dokumendile, millest tsitaat või refereering pärineb. Üldkehtivat viitamisviisi pole. Peale enam-vähem üldtunnustatud mooduste on erinevusi kirjastuste, väljaannete ja asutuste pruugis. Üks nõue kehtib küll igal pool: ühes kirjutises tuleb viidata ühtmoodi. Semiootika osakonna üliõpilastel on soovitatav järgida käesolevas juhendis esitatud viitamisnõudeid.

Põhitekstis märgitakse esmamainimisel lisaks käsitletavate autorite perekonnanimedele ka nende eesnimed või initsiaalid, edaspidi üksnes perenimi. Teoste pealkirju üldjuhul ei esitata; juhul kui allika nimetust põhitekstis siiski mainitakse, tuleb see panna jutumärkidesse või kaldkirja.

Kui ühele ja samale teosele viidatakse järjest rohkem kui üks kord, võib pärast esimest viidet kasutada nime ja aastaarvu asemel sõna „samas“: (samas, 10).

Viide esitatakse teksti sees ümarsulgudes. Viites järgnevad üksteisele viidatud autori perekonnanimi, teose ilmumisaasta ning, kui vähegi võimalik, täpne leheküljenumber. Näiteks:

- a) Küllap on õiged sõnad: "Kultuurkeelega põhitud on, et keel on ka kõrghariduse ja teaduse keel" (Rätsep 1998: 497).
- b) "Eesti keel on kultuurkeel. [...] Kultuurkeelega põhitud on, et keel on ka kõrghariduse ja teaduse keel." (Rätsep 1998: 497).
- c) Küllap nõustume kõik sellega, et eesti keel on kultuurkeel, kuivõrd kultuurkeelega põhitud on, et keel on ka kõrghariduse ja teaduse keel (Rätsep 1998: 497).
- d) Keeleteadlaste arvates kummitab "võõrõjude kõrval meie emakeelt vabadusest [...] lohakuseks arenenud keelekasutus" (Valge 1999: 10).

Kui tekstis on viidatava autori nimi nimetatud, siis pole viites seda enam vaja korrata, nt

Juri Lotmani järgi (1997: 436) on semiosfäär midagi väga huvitavat.

Mitmele allikale viidates eraldatakse need omavahel semikooloniga; sama autori ühel aastal ilmunud tööde korral lisatakse aastaarvule *a*, *b*, *c* jne (sama lisandus tehakse vastavale kasutatud kirjanduse kirjele).

(Lotman 1972a; Lotman 1972b)

Kui autoritel on sama perekonnanimi, lisatakse ka initsiaalid:

(M. Lotman 1998; J. Lotman 1999).

Mitme autori korral esitatakse tavaliselt viites esimese autori perekonnanimi ja *jt*, nt

Soome-ugri semiootikast on nüüdseks olemas põhjalik ülevaade (Randviir jt 2000).

Kui algallikas on anonüümne (nt juhendid, seadused, määrused jms), viidatakse dokumendi pealkirjale või algab viide esimes(t)e sõna(de)ga, nt:

Sisukorra asetamine töö taha iseloomustab autori väitel algselt prantsuse, hiljem vene kultuuriruumis levinud kirjastamistraditsiooni, mida rakendati ka Nõukogude perioodil (Juhend 1998).

Kui refereeritav või tsiteeritav töö ei ole kättesaadav, on lubatud refereerida/tsiteerida kaudselt, st märgitakse nii selle töö andmed, mida soovitakse refereerida/tsiteerida, kui ka selle töö andmed, mille kaudu algallikat refereeritakse/tsiteeritakse. Mingil juhul ei või viidata otse tööle, mida ei õnnestunud kätte saada. Kasutatud kirjanduse loetellu võetakse töö, mille kaudu teist tööd on viidatud. Näiteks kui R. Veidemanni artiklis on käsitletud J. Lotmani "Kultura i vzrõv" seisukohti, kuid viimane pole autorile kättesaadav, siis on korrektne viidata sellele joonealuses märkuses nii:

Lotman, Juri 1992. *Kultura i vzrõv*. Moskva: Gnozis, 167 — viidatud Veidemann 2000: 1821 kaudu.

Arhiivimaterjalidele viidates tuleb esmakordse viitamise korral joone all kirjutada välja arhiivi täielik nimetus koos kasutatava lühendiga (nt Eesti Ajalooarhiiv (EAA)); seesama lühend tuleb esitada ka lühendite loetelus. Pärast arhiivi nimetamist viidatakse joonealuses allika muudele arhiivianndetele kindlas järjestuses, kasutades järgmisi lühendeid: fond – *f*, nimistu – *n*, säilik – *s*, säiliku leht – *l*, säiliku lehe pööre – *l 3p*.

Joonealuses: EAA, f 10, n 3, s 200, l 40.

Entsüklopeediale ja sõnaraamatule viidates märgitakse teose nimi või lühend, ilmumisaasta ning *sub* 'all', kui viidatakse märksõnale (viimane kirjutatakse paksus kirjas), nt

Igasugune info esineb ja säilib (püsib mälus) põhimõtteliselt teksti kujul (EE 1996 *sub tekst*).

2.8. Kasutatud kirjanduse loetelu

Kasutatud kirjanduse loetellu lülitatakse kõik töös viidatud allikad. Kirjanduse loetelu ei nummerdata. Bibliokirje koostatakse viidatava allika keeles.

Publikatsiooni andmed võetakse selle tiitellehelt ning publikatsiooni teistest osadest kui tiitellehel on informatsioon puudulik.

Tööd esitatakse autorite tähestikjärjestuses; sama autori tööd on omakorda ajalises järjestuses (vanemalt uuemale), kusjuures autori nime asemel on loetelus mõttekriips, nt:

Madis, Karl 2000a. A note on Koidula and Lotman. *Sign Systems Studies* 27: 67–71.

— 2000b. Koidula ja Lotman tänapäeva Eestis. *Akadeemia* 10: 51–55.

— 2001. Koidula või Lotman? *Keel ja Kirjandus* 2: 23–49.

Kui autoreid on mitu, pannakse kirja kõigi nimed sellises järjestuses, nagu need on tiitelhel või selle pöördel. Kui tiitelhel on nimetatud kollektiivne autor (nt teadusasutus vms), siis osundatakse sellele kui autorile, kusjuures asutuse nimetust võib lühendada. Kui tiitelhel pole autoreid märgitud, vaid on koostaja või (vastutava) toimetaja nimi/nimed, märgitakse viitesse see/need, nt:

Krampen, Martin; Oehler, Klaus; Posner, Roland; Sebeok, Thomas A.; Uexküll, Thure von (eds.) 1987. *Classics of Semiotics*. New York: Plenum Press.

Ilmumiskohta (nt *Tallinn, Tartu, New York, Frankfurt am Main*) üldjuhul ei lühendata. Kui ilmumiskoht pole teada, märgitakse *i.k* või *s. l.* (*sine loco* 'ilma kohata').

Kui ilmumisaastat ei teata, märgitakse selle asemele lühend *i.a* või *s.a.* (*sine anno* 'ilma aastata'). Kui lisaks kasutatavale versioonile on tarvis viidata ka väljaande esimesele ilmumisaastale, siis tuleb see panna nurksulgudesse, nt:

Jakobson, Roman 1981[1935]. The dominant. *Selected Writings III. Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague, Paris, New York: Mouton Publishers, 751–756.

Kogumikus, ajakirjas, jätkväljaandes ja ajalehes ilmunud artikli puhul esitatakse andmed nii artikli kui ka trükise kohta, kust see pärit on.

Kogumikus viidatava artikli kirje: **Autori perekonnanimi, eesnimi aasta. Artikli pealkiri. – Toimetaja perekonnanimi, eesnimi. Väljaande pealkiri. Väljaandmiskoht: Kirjastus, artikli leheküljed.**

Baer, Eugen 1984. How do reflexive systems communicate? — Pelc, Jerzy; Sebeok, Thomas A.; Stankiewicz, Edward; Winner, Thomas G. (eds.), *Sign, System and Function: Papers of the First and Second Polish-American Semiotics Colloquia*. (Approaches to Semiotics 67.) Berlin: Mouton Publishers, 1–11.

Sõltuvalt viite sisust saab kogumiku puhul viidata nii sellele kui ühe või mitme autori artiklite tervikkogumikule (Autorid aasta. *Raamatu pealkiri*. Koht: Kirjastus.), toimetatud/koostatud tervikkogumikule (toimetaja/koostaja nimi (toim./koost.) aasta. *Raamatu pealkiri*. Koht: Kirjastus.) kui ka üksikule artiklile kogumikus, näiteks:

Kull, Kalevi; Lindström, Kati; Lotman, Mihhail; Magnus, Riin; Maimets-Volt, Kaire; Maran, Timo; Moss, Rauno Thomas; Pärli, Ülle; Pärn, Katre; Randviir, Anti; Remm, Tiit; Salupere, Silvi; Sarapik, Virve; Sütiste, Elin; Torop, Peeter; Ventsel, Andreas; Vereniš, Vadim; Väli, Katre 2018. *Semiootika*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.

Salupere, Silvi; Kull, Kalevi (toim.) 2018. *Semiootika*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.

Pärli, Ülle 2018. Kirjandusseminootika. — Salupere, Silvi; Kull, Kalevi (toim.). *Semiootika*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 281–314.

Ajakirjas avaldatud kirjutise andmed märgitakse järgmise skeemi kohaselt:

Autori perekonnanimi, eesnimi aasta. Pealkiri. Ajakirja nimi number: artikli leheküljed.

Saari, Henn 1981. Omasõna ja võõrsõna paarid eesti oskussõnavaras. *Keel ja Kirjandus* 4: 201–210; 5: 282–288.

Ajalehes ilmunud artikli viide vormistatakse järgmise skeemi alusel:

Autori perekonnanimi, eesnimi aasta. Pealkiri. Ajalehe nimi ilmumisaeg, number: (lehekülg).

Kukk, Kalev 2000. Eurol pole häda midagi. *Sõnumileht* 3.05.2000, 101: 2.

Elektroonilisele allikale viitamisel kehtivad muud tavareeglid, kuid peale selle lisatakse veebiaadress ja tutvumisaeg, nt:

Glaude, Benoît 2013. The experience of intersemiotic citation in Blutch's *Total Jazz. Image & Narrative* 14, 4: 1–19. Kättesaadav: <http://hdl.handle.net/2078.1/156200>, 18.07.2018.

Meier-Oeser, Stephan 2011. Medieval Semiotics. — Zalta, Edward N. (ed.). *The Stanford Encyclopedia of Philosophy*. Kättesaadav: <https://plato.stanford.edu/archives/sum2011/entries/semiotics-medieval/>, 18.07.2018.

Autorita ja toimetajata veebiallika kirje:

Semiotics (*s.a.*). — Oxford Living Dictionaries. Vaadatud: <https://en.oxforddictionaries.com/definition/semiotics>, 18.07.2018

Töös kasutatud allikmaterjalid (nt kui käsitletakse mõne kirjaniku või kunstniku teoseid) võib kasutatud kirjanduse loetelus eristada pealkirja all ***Kasutatud allikad/allikmaterjalid.***

LISA 1

Seminari-, bakalaureuse- ja magistritöö tiitellehe näidis

Tartu Ülikool
Filosoofia ja semiootika instituut
Semiootika osakond

Autori Nimi

Pealkiri

Seminaritöö / Bakalaureusetöö / Magistritöö

Juhendaja:

Tartu
2022

Lihtlitsents lõputöö reprodutseerimiseks ja üldsusele kättesaadavaks tegemiseks

Mina, _____,
(*autori nimi*)

1. annan Tartu Ülikoolile tasuta loa (lihtlitsentsi) minu loodud teose

(*lõputöö pealkiri*)

mille juhendaja on _____,
(*juhendaja nimi*)

reprodutseerimiseks eesmärgiga seda säilitada, sealhulgas lisada digitaalarhiivi DSpace kuni autoriõiguse kehtivuse lõppemiseni.

2. Annan Tartu Ülikoolile loa teha punktis 1 nimetatud teos üldsusele kättesaadavaks Tartu Ülikooli veebikeskkonna, sealhulgas digitaalarhiivi DSpace kaudu Creative Commons'i litsentsiga CC BY NC ND 4.0, mis lubab autorile viidates teost reprodutseerida, levitada ja üldsusele suunata ning keelab luua tuletatud teost ja kasutada teost ärieesmärgil, kuni autoriõiguse kehtivuse lõppemiseni.
3. Olen teadlik, et punktides 1 ja 2 nimetatud õigused jäävad alles ka autorile.
4. Kinnitan, et lihtlitsentsi andmisega ei riku ma teiste isikute intellektuaalomandi ega isikuandmete kaitse õigusaktidest tulenevaid õigusi.

autori allkiri
pp.kk.aaaa